

Arrest

nr. 275 172 van 11 juli 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VALCKE, die loco advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.07.2020 werd ingediend door :

K., A.I. [...]

geboren te Grodzenskaya op (...)1971

+ zijn echtgenote: K. A.V. [...] geboren te Grodzenskaya op (...)1964

nationaliteit: Wit-Rusland

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw K.A. diende op 27.10.2007 een verzoek in tot internationale bescherming. Deze procedure werd op 23.10.2008 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS).

Meneer K.A. diende op 18.02.2011 een verzoek in tot internationale bescherming. Deze procedure werd op 28.10.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). De duur van deze procedures - namelijk iets minder dan 1 jaar voor mevrouw en iets meer dan acht maanden voor meneer - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder diende Mevrouw K.A. op 23.10.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 09.11.2010 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 04.12.2010 aan betrokkene betekend. Het door betrokkene ingestelde beroep tegen deze beslissing werd door de RW verworpen op 04.03.2011. Het feit dat deze procedure iets minder dan 1 jaar en vijf maanden in beslag heeft genomen, geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. We merken immers op dat (de gemachtigde van) de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat betrokkenen op 26.09.2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis indienden. Deze aanvraag werd op 02.09.2014 onontvankelijk verklaard en op 12.09.2014 aan betrokkenen betekend.

Betrokkenen roepen als buitengewone omstandigheid het feit in dat dat zij in Wit-Rusland geen eigendom en geen inkomsten meer hebben en dat ze geen banden hebben met het land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim drieënveertig jaar (mevrouw) en negenendertig jaar (meneer) in Wit-Rusland, waar zij geboren en getogen zijn. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat beiden nog een zus hebben die in Wit-Rusland verblijft (verklaringen van betrokkenen tijdens de procedure inzake hun verzoek om internationale bescherming).

Het staat betrokkenen bovendien vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van

inkomsgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen eigendom en geen inkomsten meer zouden hebben en dat ze geen banden meer hebben met hun land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaren dat ze hier in België een gezin vormen, dat het onmogelijk is voor hen om terug te keren naar Wit-Rusland zonder D. en dat D. haar ouders dagelijks nodig heeft. Wat betreft de vermeende schending van art. 8 van het EVRM dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige dochter. Betrokkenen verklaren wel dat D. haar ouders dagelijks nodig heeft, doch zij leggen hiervan geen enkel bewijs voor. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en "Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "further elements of dependency involving more than the normal emotional ties" (vrije vertaling: "bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014)

Wat betreft de verwijzing naar het hoger belang van het kind dient opgemerkt te worden dat zowel betrokkenen als hun dochter meerderjarig zijn.

Betrokkenen verklaren nog dat een terugkeer naar hun land van herkomst een schending zou inhouden van art. 8 EVRM en zij verwijzen hiervoor naar hun sociale relaties en het privéleven dat zij in België hebben opgebouwd. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk met hun sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Betrokkenen verwijzen naar COVID -19, naar het feit dat ze geen risico's willen nemen om hen buiten België te verplaatsen en dat de grenzen met landen die buiten de EU liggen gesloten zijn. Er kan opgemerkt worden dat reizen naar Wit-Rusland wel degelijk mogelijk is. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de loutere vermelding van art. 17 en art. 26 van het BUPO, kan met weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels.

Betrokkenen verklaren dat de verplichting om België te verlaten hun leven ernstig zou destabiliseren, doch zij laten na om dit verder te specificeren. Het is aan betrokkenen om uit te leggen welke precies de buitengewone omstandigheid is die ze invoeren en hiervan op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Het staat betrokkenen vrij om in hun land van herkomst een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het invoeren van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kan betrokkene geen schending van de rechten van verdediging invoeren aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Wat betreft het schoolparcours van mevrouw D.K. , dat ze in België is opgegroeid en niet meer gewend is aan het huidige regime, dat haar vriendenkring en werktoekomst in België zijn en dat ze geen banden heeft met haar land van afkomst dient opgemerkt te worden dat zij niet is opgenomen in deze beslissing. Voor haar werd een andere beslissing genomen op 20.01.2022.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat betrokkenen reeds sinds 2007 in België zijn, dat er sprake is van lokale verankering, dat ze geïntegreerd zijn, dat ze Nederlands hebben gestudeerd en een opmerkelijke kennis van het Nederlands hebben, dat ze een ruime vriendenkring hebben opgebouwd en dat ze een werkaanbod hebben gekregen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"schending van

- Artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- De zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;
- Het redelijkheidsbeginsel;
- Het vertrouwensbeginsel;
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens

6.1. Voorafgaandelijk

Het artikel 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad van State omschrijft verder de buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

6.2. Eerste onderdeel

De verzoeker roepen in hun aanvraag als het buitengewone omstandigheid in dat zij geen woning en geen inkomsten hebben in Wit-Rusland. Zij leven bovendien sinds 2007 onafgebroken in België en hebben geen banden meer met het land van herkomst.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat de verzoekers, geen familie, vrienden of kennissen zouden hebben bij wie zij tijdelijk kunnen verblijven in afwachting van een beslissing over de aanvraag machtiging tot verblijf. De verwerende partij wijst erop dat zowel verzoekers als verzoekster nog een zus in Wit-Rusland hebben. Daarnaast zouden zij op de bijstand van IOM kunnen rekenen om hun leven terug op te bouwen in Wit-Rusland:

"Betrokkene roepen als buitengewone omstandigheden het in dat zij in Wit-Rusland geen eigendom en geen inkomsten meer hebben en dat ze geen banden hebben met het land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim drieënveertig jaar (mevrouw) en negenendertig jaar (meneer) in Wit-Rusland, waar zij geboren en getogen zijn. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat beiden nog een zus hebben die in Wit-Rusland verblijft (verklaring van betrokkenen tijdens de procedure inzake hun verzoek om internationale bescherming). Het staat betrokkene bovendien vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleiding, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een opleiding of cursus te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen eigendom en geen inkomsten meer zouden hebben en dat ze geen banden meer hebben met hun land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

De motivering van de verwerende partij kan niet gevolgd worden. De verwerende partij gaat ervan uit dat een terugkeer naar het land van herkomst slechts tijdelijk zou zijn in afwachting van een beslissing over hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is een aanname die niet strookt met de werkelijkheid en is bovendien tegenstrijdig.

Het artikel 9 en bij uitbreiding de wet van 15.12.1980 schrijft geen termijn voor waarbinnen de verwerende partij een beslissing moet nemen met betrekking tot een aanvraag om machtiging tot verblijf. De behandelingstermijn van huidige aanvraag was bijvoorbeeld een jaar en vijf maanden. Er kan onmogelijk gesproken worden van een verblijf van "korte tijd" in afwachting van een beslissing. De verzoekers hebben geen vrienden in het land van herkomst bereid zouden zijn om hen voor anderhalf jaar in huis te nemen.

Daarnaast verwijst het CGVS naar de verklaringen van de verzoekers tijdens het verzoek om internationale bescherming respectievelijk 2007 en 2011 en stelt dat zij beiden nog een zus hebben in Wit-Rusland. Deze aanname is opnieuw volledige hypothetisch en niet gestoeld op concrete informatie. De verwerende partij kan er niet zomaar vanuit gaan dat de zussen van de verzoekers 13 jaar later nog in Wit-Rusland zouden wonen. Deze informatie is daarnaast gebaseerd op hun eigen verklaringen en

heeft geen grotere bewijswaarde dat de verklaring in de aanvraag waarin verzoekers stellen dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst.

Waar de verwerende partij verwijst naar de bijstand van de organisatie IOM die enerzijds zou bestaan uit steun voor de terugreis en anderzijds reïntegratiebijstand, dient er opgemerkt te worden dat dit algemene informatie betreft die niet van toepassing is op het concrete geval van de verzoekers. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekers daadwerkelijk deze steun zouden verkrijgen in hun individueel geval. Het feit dat de verzoekers reïntegratiebijstand zouden moeten aanvragen is in strijd met het argument dat er sprake is van een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Uit het feit dat de verwerende partij de verzoekers aanraadt om reïntegratiebijstand aan te vragen, blijkt bovendien dat zij ervan uitgaat dat zij geen inkomsten of woning hebben in het land van herkomst.

De verwerende partij legt de bewijslast in hoofde van de verzoekers onredelijk hoog.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

6.3. Tweede onderdeel

6.3.1 Gezinsleven

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de relatie tussen de verzoekers en hun meerderjarige dochter D. niet onder de bescherming van het artikel 8 E.V.R.M. zou vallen en dat de tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om een machtiging tot verblijf aan te vragen nooit een schending zou kunnen uitmaken van het artikel 8 EVRM.

De verzoekers zouden bovendien niet hebben aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijk zouden zijn tussen hen en hun dochter D.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé-en/ of familie-en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In de context van immigratie wordt het gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet vermoed, maar moet er sprake zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid die verder gaan dan een louter affectieve band (EHRM, Kwakye-Nti and Duffie v. the Netherlands (dec.); EHRM Slivenko v. Latvia [GC], § 97; EHRM A.S. v. Switzerland, § 49; EHRM Levakovic v. Denmark, §§ 35 and 44).

Het EHRM heeft in verschillende arresten echter geoordeeld dat er weldegelijk sprake is van een gezinsleven onder het artikel 8 E.V.R.M. in het geval van jongvolwassenen die nog steeds bij hun ouders

inwonen en nog geen eigen gezin hebben gesticht (EHRM 23.06.2008 Maslov t. Oostenrijk GK, § 62; EHRM 02.06.2020 Azerkane t. Nederland, §§ 63-64).

Het is duidelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het administratief dossier en geen concrete belangenafweging heeft gemaakt in het licht van het artikel 8 E.V.R.M.

De verzoekers wezen in hun aanvraag op het feit dat ze met hun dochter samenwonen en een gezin vormen. Hun dochter heeft altijd samen met hen in België gewoond. Zij heeft heel nauwe banden met haar ouders die zij dagelijks nodig heeft. De verwerende partij houdt bovendien geen rekening met het feit dat verzoekers dochter D. geen eigen gezin heeft en niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien. Op heden studeert zij nog aan de Universiteit van Gent en het merendeel van haar tijd wordt aan haar studies besteed. Zij heeft de ondersteuning van haar nog steeds nodig.

Uit de hierboven opgesomde rechtspraak van het EHRM blijkt dat de band van de verzoekers met hun meerderjarige dochter weldegelijk onder het artikel 8 E.V.R.M. valt.

De verwerende partij houdt geen rekening met alle elementen van hun dossier en schendt hierdoor de motiveringsplicht en het artikel 8 E.V.R.M.

6.3.2. Privéleven

Naast het gezinsleven wordt ook het privéleven door het artikel 8 E.V.R.M. beschermd. Net zoals het gezinsleven is ook het privéleven een autonoom begrip.

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens heeft gesteld dat het privéleven onder andere de fysieke en de psychologische integriteit alsook de sociale ontwikkeling en de identiteit van de persoon omvat:

"Private life is a broad concept incapable of exhaustive definition (Niemietz v. Germany, §29; Pretty v. the United Kingdom, §61; Peck v. the United Kingdom, §57). It covers the physical and psychological integrity of a person and may "embrace multiple aspects of the person's physical and social identity" (Denisov v. Ukraine[GC], § 95; S. and Marper v. the United Kingdom[GC], §66).

Vrij vertaling:

Het recht op privéleven is een breed concept dat onmogelijk op een exhaustieve wijze gedefinieerd kan worden. [...] Het raakt de fysieke en de psychologische integriteit van een persoon kan ook veel aspecten van iemands zijn psychologische en sociale identiteit omvatten.

Het EHRM heeft in de zaak Hoti t. Croatië (EHRM, Hoti t Croatië, 63311/14, dd. 26/04/2018 §121) gesteld dat maatregelen die het verblijfsrecht in een staat beperken in bepaalde gevallen een schending kunnen uitmaken van het artikel 8 E.V.R.M. indien zij een disproportionele inmenging vormen in het privé leven:

"Having said that, the Court reiterates that measures restricting the right to reside in a country may, in certain cases, entail a violation of Article 8 of the Convention if they create disproportionate repercussions on the private or family life, or both, of the individuals concerned. »
(EHRM, Hoti t Croatië, 63311/14, dd. 26/04/2018 §121)

Vrij vertaling:

Dit gezegd zijden, herhaalt het Hof dat maatregelen die het recht op verblijf in een land beperken in bepaalde gevallen een schending van het artikel 8 van de Conventie met zich meebrengen wanneer zij een disproportionele weeral op privé- of familielevens of beiden met zich meebrengen.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de banden van een gevestigde vreemdeling en zijn omgeving vallen onder de definitie van het privéleven in de zin van artikel 8 E.V.R.M. gelet op het feit dat deze banden een deel uitmaken van de sociale identiteit. Een beslissing tot verwijdering of een beëindiging van het verblijf maakt steeds een schending uit het privéleven. Er moet bijgevolg afgetoetst worden of de beslissing tot beëindiging van het verblijf een proportionele en in een democratische staat noodzakelijke inmenging vormt in het privéleven van verzoekster. (Maslov and Others v. Austria[GC], § 63).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende met de volgende elementen geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van verzoekers privéleven onder het artikel 8 EVRM. De verzoekende partij

verblijven sinds 2007 samen met hun dochter in België. Zij heeft hier schoolgelopen en studeert op heden aan de Universiteit van Gent. De verzoekers hebben haar altijd gesteund. De verzoekers zijn geïntegreerd en hebben hier de Nederlandse taal geleerd. Zij hebben sterke sociale banden met België ontwikkeld en hebben zich op heden ook onze waarden en normen eigen gemaakt. Zij kunnen bovendien tewerkgesteld worden in een knelpunt beroep.

De verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat de verzoekers door hun lange verblijf in België een beschermingswaardig privéleven hebben opgebouwd. De verwerende partij stelt slechts dat de sociale banden die zij met België hebben opgebouwd niet dermate hecht zijn om een buitengewone omstandigheid uit te maken. De verwerende partij houdt echter geen rekening met het geheel van elementen dat de verzoekers hebben ingeroepen.

De motiveringsplicht en het artikel 8 E.V.R.M. worden geschonden.

6.4. Derde onderdeel

De verzoekers hebben in de aanvraag het feit dat ze hier sinds 2007 verblijven, dat ze lokaal zijn verankerd, dat ze Nederlands hebben gestudeerd en het effectief spreken, dat ze een werkaanbod hebben gekregen en dat ze een ruime vriendenkring hebben opgebouwd als buitengewone omstandigheid ingeroepen.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat betrokkenen reeds sinds 2007 in België zijn, dat er sprake is van lokale verankering, dat ze geïntegreerd zijn, dat ze Nederlands hebben gestudeerd en een opmerkelijke kennis van het Nederlands hebben, dat ze een ruime vriendenkring hebben opgebouwd en dat ze een werkaanbod hebben gekregen) kunnen niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198 769)."

Het artikel 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stelt dat bestuurshandelingen op afdoende wijze gemotiveerd moeten worden:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De verwerende partij maakt een opsomming van verschillende elementen en stelt dat deze geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Er kan bezwaarlijk gesproken worden van een afdoende motivering die de feitelijke en juridische overweging vermeldt. De verwerende partij geeft een opsomming van elementen en stelt vervolgens dat deze geen buitengewone omstandigheden zijn.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom de elementen van integratie opgebouwd tijdens een langdurig verblijf in België geen buitengewone omstandigheden zouden kunnen uitmaken.

Uw Raad oordeelde al eerder dat een dergelijke opsomming geen afdoende motivering is:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoende beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf."
(RVV 122 728 van 18.04.2014)

De verwerende partij schendt bijgevolg de motiveringsplicht en het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoekers geen verblijfsrecht hebben gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdelingen op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat zij hun privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdelingen en die van de familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

Verzoekers menen dat er geen belangenafweging is gebeurd en wijzen op het gezinsleven met hun dochter die legaal in België verblijft enerzijds, en op de sociale banden en privéleven dat zij in België hebben opgebouwd anderzijds.

De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt heeft in beginsel hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Zoals de verwerende partij terecht stelt, worden banden tussen ouders en hun meerderjarige kinderen slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aantonen.

Verzoekers betogen enerzijds dat er weldegelijk een gezinsleven bestaat tussen hen en hun meerderjarige dochter dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Zij wijzen hierbij op rechtspraak van het EHRM volgens de welke in het geval van jongvolwassenen die nog steeds bij hun ouders inwonen en nog geen eigen gezin hebben gesticht, geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn vereist (EHRM 23 juni 2008 Maslov t. Oostenrijk GK, § 62; EHRM 2 juni 2020 Azerkane t. Nederland, §§ 63-64). Verzoekers menen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, met name het feit dat ze met hun dochter samenwonen en een gezin vormen, hun dochter altijd samen met hen in België heeft gewoond, dat zij heel nauwe banden met haar ouders heeft, dat ze geen eigen gezin heeft en niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien, dat ze nog studeert aan de Universiteit van Gent en het merendeel van haar tijd aan haar studies besteedt en de dagelijkse ondersteuning van haar ouders nog steeds nodig heeft.

De Raad stelt vast dat de rechtspraak waarnaar verzoekers verwijzen betrekking heeft op de situatie dat de jongvolwassene het land en zijn ouders dient te verlaten. In casu betreft het echter de omgekeerde situatie: de dochter van verzoekers verblijft legaal in België als student en kan derhalve in de haar

inmiddels vertrouwde omgeving verder studeren. Van een vreemdeling die een verblijfsstatus wenst te bekomen in het gastland op grond van studies in alle redelijkheid een zekere zelfstandigheid kan worden verwacht en gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de dochter momenteel 26 jaar oud is en in 2016, dus op 20-jarige leeftijd, België heeft verlaten om een C-visum voor Polen aan te vragen om daarmee terug naar België te komen. In die optiek maken verzoekers niet aannemelijk dat de afhankelijkheid van hun dochter ten opzichte van haar ouders van die aard is dat een tijdelijke scheiding een schending van artikel 8 van het EVRM zou meebrengen. Met de loutere beweringen dat hun dochter niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien en hun dagelijkse ondersteuning nog steeds nodig heeft, tonen verzoekers dit niet aan, zoals de verwerende partij ook terecht stelt. In de mate dat verzoekers alluderen op het feit dat hun dochter door haar studies zelf geen financiële middelen zou hebben om in haar levensonderhoud te voorzien, tonen zij niet aan dat ze niet vanuit het buitenland de nodige financiële ondersteuning kunnen bieden. In dat verband merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat uit de aanvraag blijkt dat hun dochter als jobstudent heeft gewerkt.

Wat betreft hun privéleven, herhaalt de Raad dat er geen sprake is van inmenging nu verzoekers nooit een duurzaam verblijfsrecht hebben gehad in België. Verder blijkt uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het is in die context overigens nog nuttig om erop te wijzen dat volgens de rechtspraak van het EHRM Staten overigens het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoekers betogen in essentie dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de aangevoerde elementen van integratie opgebouwd tijdens een langdurig verblijf in België en zijn van mening dat de verwerende partij niet afdoende motiveert waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de door verzoekers aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Overigens heeft de verwerende partij het daar niet bij gehouden: zij heeft verder ook gesteld dat verzoekers niet aantonen dat hun sociale banden zodanig hecht zijn dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid en dat de verplichting om tijdelijk terug te keren geen breuk veroorzaakt van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering zodat verzoekers niet definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten.

Verzoekers moeten derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in hun specifieke geval anders over moet worden gedacht. Door de loutere herhaling van de elementen die ze hebben aangevoerd in hun aanvraag, tonen ze niet aan dat ze zich in uitzonderlijke omstandigheden bevinden die voor hen persoonlijk een schending van artikel 8 van het EVRM zouden veroorzaken bij terugkeer.

Verzoekers betwisten echter dat het zou gaan om een tijdelijke scheiding nu de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet geen termijn voorschrijven waarbinnen de verwerende partij een beslissing moet nemen met betrekking tot een aanvraag om machtiging tot verblijf. Ze wijzen op de behandelingstermijn van huidige aanvraag die een jaar en vijf maanden bedroeg.

De Raad stelt inderdaad vast dat de wet geen termijn voorschrijft waarbinnen de verwerende partij over de aanvraag moet oordelen. De vaststelling blijft echter dat, indien verzoekers een aanvraag indienen bij de voor hun land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post, de verwerende partij deze aanvraag moet onderzoeken. Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hen toelaat de banden die zij hebben in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden –bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. Indien de aanvraag zou resulteren in een negatieve beslissing, dan kunnen zij tegen deze beslissing in rechte optreden en daarbij een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers niet aantonen dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de terugkeer van verzoekers om vanuit hun land van herkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen, zoals de regel dat voorschrijft, geen schending van artikel 8 van het EVRM meebrengt.

Verzoekers stellen verder dat de motivering over de door hen aangehaalde argumenten dat zij geen woning en geen inkomsten hebben in Wit-Rusland en dat ze in hun land van herkomst geen banden meer hebben, bijvoorbeeld vrienden of zussen, waar ze langdurig kunnen verblijven, niet gevolgd kan worden. De aanname van de verwerende partij dat een terugkeer naar het land van herkomst slechts tijdelijk zou zijn strookt niet met de werkelijkheid enerzijds, en is anderzijds tegenstrijdig, zo stellen zij.

Met betrekking tot hun band met het land van herkomst, motiveert de verwerende partij het volgende:

“Betrokkenen roepen als buitengewone omstandigheid het feit in dat dat zij in Wit-Rusland geen eigendom en geen inkomsten meer hebben en dat ze geen banden hebben met het land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim drieënveertig jaar (mevrouw) en negenendertig jaar (meneer) in Wit-Rusland, waar zij geboren en getogen zijn. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat beiden nog een zus hebben die in Wit-Rusland verblijft (verklaringen van betrokkenen tijdens de procedure inzake hun verzoek om internationale bescherming).”

Verzoekers menen dat de verwerende partij er niet zomaar vanuit kan gaan dat hun zussen nog in het land van herkomst zouden wonen op basis van de verklaringen die zij jaren geleden hadden afgelegd in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, respectievelijk in 2007 en in 2011. Ze betogen dat verklaringen geen grotere bewijswaarde hebben dan hun verklaring in de aanvraag waarin zij stellen dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst.

De Raad is van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om ervan uit te gaan dat, gelet op het feit dat verzoekers geboren en getogen zijn in Wit-Rusland en zij er ruim drieënveertig jaar (mevrouw) en negenendertig jaar (meneer) hebben verbleven, het erg onwaarschijnlijk is dat zij er geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben. Evenmin is het kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, geconfronteerd met de algemene bewering van verzoekers dat zij geen banden meer hebben in hun land van herkomst, verwijst naar de specifieke verklaringen die verzoekers in het kader van hun asielprocedure hadden afgelegd over de aanwezigheid van hun zussen aldaar. Het kan bezwaarlijk ernstig worden genomen dat verzoekers zich nu op de tegenstrijdigheid van hun eigen verklaringen beroepen. Het komt hen daarentegen toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de aanname van de verwerende partij niet correct is. Verzoekers blijven op dat vlak in gebreke.

Waar verzoekers betogen dat zij geen vrienden hebben in het land van herkomst die bereid zouden zijn om hen gedurende anderhalf jaar in huis te nemen, moet dus vooreerst worden gewezen op de niet ontkrachte aanwezigheid van een familiaal netwerk. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om ervan uit te gaan dat verzoekers beroep kunnen doen op het geheel van het aanwezige familiale en sociale netwerk voor de duur van de behandelingsperiode van hun aanvraag.

Waar verzoekers tot slot de motivering over de bijstand van de IOM bekritisieren omdat deze een tegenstrijdigheid aan het licht zou brengen, kan, gelet op het voorgaande worden vastgesteld dat het gaat om een overtollig motief. Verzoekers hebben dan ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

In zoverre verzoekers nog de schending aanvoeren van het vertrouwensbeginsel, blijven zij in gebreke om deze vermeende schending uiteen te zetten, waardoor ze onontvankelijk is.

Samengevat tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onwettig heeft geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire dienst bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS